

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Кюстендил, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. К.ова
                  Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Теодора С. Димитрова
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Въззивно гражданско дело № 20231500500376 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба, депозирана от К. В. Х. и М. Т. Х., чрез адв. Д. Б., адрес: София 1000, ул. Георги С. Раковски № 133, ет.1, насочена против Решение № 122 от 06.03.2023г. на РС-Дупница, постановено по гр.д. 20221510100526/2022г. **в частта**, с която е уважен иск с правно основание чл. 216, ал.3 ДОПК вр. чл. 135 ЗЗД и е обявен за недействителен по така предявения от ТД на НАП София иск по отношение на Държавата сключения на 20.03.2017г. между Строймакс ЕООД и К. В. Х. договор за продажба на недвижим имот КИД 02748.111.11, Поземлен имот , пл. №-11101111, находящ се в местност - Сапунджиките, по картата на землището на с. Бараково, обл. Кюстендил, описан с площ и граници подробно в Нотариален акт № 160, том 3, рег.850, дело 340 от 23.03.2017г., издаден от СВ-гр. Дупница, по силата на който договор Строймакс ЕООД е прехвърлило правото на собственост върху посочения имот в полза на К. В. Х. и са осъдени жалбоподателите да платят съдебните разноски и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Жалбоподателят поддържа, че решението в атакуваната част е неправилно.

Сочи, че искът с правно основание чл. 216, ал.3 от ДОПК във връзка с чл. 135 от ЗЗД е недопустим, т.к. бил предявен на практика нов иск с допълнителна искова молба.

Смята, че доводите на ищеца, че защитата му като кредитор на публични задължения, възникнали въз основа на декларации, може да се реализира по реда на чл.216, ал.3 във връзка с чл.135 от ЗЗД в настоящето производство, са в противоречие със закона и са неотносими към настоящия случай. Счита, че смесването на съставите по ал. 1 и ал.3 и по точно - отнасянето на презумпцията по ал.3 към предпоставките на

ал. 1, т.6 и т.4, било в противоречие със закона.

Поддържано е още, че отменителните иски по ал.1 и по ал.3 на чл.216 от ДОПК са взаимноизключващи се и съответно защитата при всеки от тях била различна. Това предполагало и различен характер на съдебните производства и различен ред за разглеждането им. Допускането за разглеждането им в общо производство би накърнило съществено правото на защита на ответниците.

При предявените иски съществувала неяснота относно вида, размера и дължимостта на публичните задължения, за които се искало обявяването на относителната недействителност. Това се потвърждавало и от противоречивата информация, която давал ищецът в първоначалната и в допълнителната иски молби. Първоначално твърдял, че вземанията му са в размер на 658 516,31 лв., включвайки всички задължения, възникнали до 10.03.2022г. (датата на ИМ), а не само тези до прехвърлителната сделка (от дата 20.03.2017г.). След това, без да посочва никаква конкретика твърдял, че вземанията му произтичат от декларации - ГДД от 28.03.2017 г. по ЗКПО (след датата на процесната сделка), по ЗДДС и декларации по образец 6 за периода 01.01.2015 до 19.03.2017г. - но нито се посочвало по коя точно декларация, за кой вид публично вземане (а те можело да бъдат корпоративен данък, данък дивидент, данък върху доходите на физически лица, вноски за НЗОК, за УПФ и т.н.), за кой данъчен период и най-вече в какъв размер по всеки конкретен титул са тези задължения до датата на сделката. В допълнението вече твърдял, че част от задълженията са погасени по давност, но оставащите дължими от дружеството били в особено големи размери - отново не било ясно на кои точно задължения се позовава, по кои изпълнителни титули. Липсата на конкретика по отношение на задълженията правела невъзможна преценката дали въобще същите са относими към датата на процесната сделка и дали въобще са дължими към датата на исковата молба. Наличието на съществуващо вземане било абсолютна процесуална предпоставка, но двата вида отменителни иски по чл.216 от ДОПК (в приложимата редакция към датата на сделката) предполагали наличието на различни по произход вземания на държавата - по ал.1 са такива, възникнали въз основа на ревизионен акт, а тези по ал.3 - въз основа на декларации.

След като ищецът избрал за главен иск този по чл.216, ал. 1, т.6 от ДОПК, то производството по евентуално предявения по чл.216, ал.3 от ДОПК следвало да бъде прекратено, поради невъзможността им за разглеждане в общо производство. Но на практика, както с допълнителната искова молба ищецът е предявил под евентуалност един нов иск /с ново основание и петитум/, което било недопустимо след първоначалната искова молба и отговора на ответника. В т.см. съгласно чл. 210, ал.1 ГПК първоначално обективно съединяване на иски, включително и под евентуалност, срещу един и същ ответник, било възможно да се осъществи само с първоначалната искова молба, предявена от ищеца. Намира за процесуално недопустимо обаче с последваща молба, депозирана след образуване на делото в хода на висящото производство, да се приемат за разглеждане нови иски на ищеца, защото последващо съединяване на иски било допустимо само в изрично посочените от закона случаи (в хипотезите на чл.211, чл.212, чл. 213 и чл. 219 ГПК), като по инициатива на ищеца това е хипотезата на чл. 212 ГПК. Не бил такъв разглежданият казус. Пзовава се на практиката на ВКС в Решение № 51 от 30.04.2014 г. по т.д. № 1977/2013 г., Т.К., II Т.О. на ВКС, Определение № 776 от 29.11.2013 г. по ч.пр.д. №6273/2013 г. на ВКС, Определение №529 от 02.07.2014 г. по ч.пр.д. № 2033/2014 г. на ВКС; Определение № 440 от 15.07.2014 г. по ч.пр.д. №3594/2014 г. В хипотезата на чл.

214, ал. 1 ГПК ищецът можел само да измени основанието или петитума на своя иск, но не и да прибавя нови искове-нито под условията на евентуалност, нито под условията на алтернативност или обективно съединяване.

Дори да било допустимо това изменение, предявеният иск по чл. 216, ал.3 ДОПК във връзка с чл. 135 ЗЗД, бил неоснователен.

Съдът неправилно ценил фактическия състав на разпоредбата на чл. 135 ЗЗД, като не отчетел, че липсва един от елементите на фактическия състав на чл.135 ЗЗД за уважаване на иска, а именно действие, което да уврежда кредитора НАП.

Освен това по публичните задължения съгласно подадени декларации на прехвърлителя Строймакс ЕООД били извършвани плащания през 2017, 2018 и 2019 г., т.е след процесната сделка. Това сочело заключението по ССЧЕ. От него било видно, че получената цена (по приложените по делото два броя платежни нареждания) по атакуваната сделка в размер на 13 060 лева, която била над пазарната оценка за имота, видно от приложеното заключение на вещото лице, което дало пазарна стойност в размер на 12 665 лева, отишла за погасяване на декларираните от Строймакс ЕООД публични задължения, а не укрита. Следователно не било налице увреждане на кредитора.

В тази връзка жалбоподателят счита за лишено от правна логика твърдението, че в исковото производство по чл.216, ал.3 от ДОПК, във вр. чл. 135 ЗЗД НАП не е длъжна да доказва нито размера на вземанията си, нито кога те са възникнали и съответно, че ще може да се удовлетвори от стойността на имота от евентуално обявената за недействителна спрямо нея сделка и за задължения, които са възникнали след тази дата.

При развитите доводи иска да бъде обезсилено решението на районния съд като недопустимо в обжалваната му част и да бъде прекратено производството по делото, или на основание чл. 271, ал.1 ГПК да бъде отменено в тази му част и постановено друго, с което да бъде отхвърлен предявеният от ТД на НАП-София иск с правно основание чл. 261, ал.3 ДОПК във връзка с чл. 135 ЗЗД.

Не ангажира доказателствени искания.

В законоустановеният срок по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемите страни.

В срока по чл. 263, ал. 2 от ГПК е постъпила насрещна въззивна жалба, насочена против Решение № 122 от 06.03.2023г. на РС Дупница, постановено по гр.д. 20221510100526/2022 г., в частта, с която са отхвърлени исковете с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 6 ДОПК и евентуално предявения иск по чл. 216, ал. 1, т. 4 от ДОПК за обявяване за недействителен по отношение на Държавата, сключеният на 20.03.2017 г. между Строймакс ЕООД, ЕИК *** и К. В. Х., ЕГН *****, договор за продажба на недвижим имот КИД 02748.111.11, Поземлен имот, пл.№ - 111011, находящ се в местност - Сапунджиките, по картата на землището на село Бараково, обл. Кюстендил, описан с площ и граници подробно в нотариален акт № 160, том 3, рег. 850, дело 340 от 23.03.2017 г., издаден от СВ-гр. Дупница, по силата на който договор Строймакс ЕООД е прехвърлило правото на собственост върху посочения имот в полза на К. В. Х.. Обжалвам Решение № 122 от 06.03.2023г. на РС Дупница и в частта за съдебните разноси, като възразява по присъденото юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, което намира за твърде ниско, изхождайки от сложността на делото.

Досежно иска по чл. 216, ал. 1, т. 6 ДОПК се поддържа, че процесната сделка е извършена на 20.03.2017 г., като преди това Строймакс ЕООД подало данъчни

декларации до НАП, декларирайки наличие на задължения към държавата -декларации образец 6 за здравно осигуряване, ДОО, ДЗДО, справки - декларации по ЗДДС и декларации по ЗКПО. Те били подавани в периода 2013-2017г., за задължения от 2014г. до 2017г.

Разпоредителната сделка била извършена между свързани лица по смисъла на ДОПК и във вреда на публичния вискател, тъй като намалявала възможността за погасяване на съществуващото парично задължение на длъжника чрез разпореждане с актив от имуществото му. Твърди, че в разпоредбата на чл. 216, ал. 1, т. 6 ДОПК била установена презумпция, че след като страните по сделката са свързани лица по смисъла на закона, то те знаят за увреждащото й действия по отношение на кредитора. Такова увреждащо действие бил всеки акт, с който се засягали права, които биха осуетили или затруднили осъществяването на правата на кредитора спрямо длъжника. Самото увреждане било обективен елемент на фактическия състав на сделката по чл. 216, ал. 1, т. 6 ДОПК, извършена във вреда на публичен изпълнител. То не зависело от субективното отношение на длъжника, нито от преценката на кредитора и било налице в случаите, при които се осуетява или намалява възможността на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника.

Ирелевантно било обстоятелството дали дружеството - продавач разполага с друго имущество.

В хода на процеса не били установени основания, които да обусловят отхвърляне на предявения главен отменителен иск. Декларираните публични задължения на дружеството – прехвърлите не били погасени по един от способите предвидени в ДОПК, което се потвърждавало и от заключението на вещото лице. Неоснователни били възраженията на ответниците, че в случая разпоредбата на чл. 216, ал. 1, т. 6 ДОПК не можела да намери приложение, тъй като редакцията й към момента на подаване на декларациите предвиждала атакуване на увреждаща сделка само при наличие на установени задължения посредством ревизионен акт. Съгласно посочената норма в редакцията й към 01.01.2021г. недействителни по отношение на държавата, съответно на общините, са сключените след датата на деклариране или на установяване на публичното задължение. Исковата молба в случая била подадена на 20.03.2017 г., когато посочената норма в сегашната й редакция, предвиждаща възможност за атакуване на увреждаща сделка при подадени декларации, вече била приложима. Без значение е каква е била действащата норма към датата на подаване на декларациите.

От друга страна съдът неправилно приел, че предявеният главен иск по чл. 216, ал. 1, т.6 ДОПК и евентуален по чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК са неоснователни и че ищецът не може да основава иска си по чл. 216, ал. 1 от ДОПК на вземане, установено по декларация от страна на длъжника, а единствено на установено публично задължение с влязъл в сила административен акт или съдебно решение. Описаните в исковата молба вземания по декларации били установени по реда на чл. 109 от ДОПК. Сочи, че публичните вземания на Държавата чрез НАП, не се установяват само с ревизионен акт, а се установяват и по реда, предвиден в закона и установеността им възниква по силата на закона, предвид чл. 108, ал. 2 от ДОПК - в този смисъл цитира Определение № 421 от 05.07.2022 г. по т. д. № 1145/2021 г. на ВКС, 2-ро т. о. В случая от декларираните от „Строймакс“ ЕООД публични задължения изтекъл петгодишният срок за започване на ревизия и те били окончателно установени. Декларираните задължения били присъединени към изпълнителното производство по изпълнително дело № 1150000883/2015 г. по описа на публичен изпълнител при ТД на НАП офис

Благоевград, преди извършване на атакуваната разпоредителна сделка. С оглед на това предявеният иск по чл. 216, ал. 1, т. 6 ДОПК бил основателен.

Не споделя тезата, че искът по чл. 135 от ЗЗД не е предявен своевременно, нито, че отменителните иски по ал. 1 и по ал.3 на чл.216 от ДОПК не могат да се разглеждат в едно производство.

При изложените съображения се поддържа искане за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната му част и за постановяване на друго такова, с което да бъде уважен предявеният от ТД на НАП - София главен иск е правно основание чл. 261, ал.1, т.6 от ДОПК.

Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение за един юрисконсулт.

В срока по чл. 263, ал. 3 от ГПК е постъпил отговор на насрещната въззивна жалба от К. В. Х. и М. Т. Ж., чрез адв. Д. Б., с който тя се оспорва изцяло.

Сочи се, че по исковите с правно основание чл. 216, ал.1, т. 6 ДОПК и евентуалния по чл. 216, ал.1, т.4 от ДОПК, в редакцията им от 01.01.2021 г., съдът правилно приел, че нормата няма обратно действие и не се прилага и за сделки сключени през 2017 г., т.е . четири години преди нормата да влезе в сила.

Ищецът тук не твърдял и не доказвал, че към датата на атакуваната сделка 20.03.2017 г. Строймакс ЕООД има установени с влезли в сила ревизионни актове или съдебно решение публични задължения, нито такива, установени след заповед за възлагане на ревизия. Напротив в исковата молба изрично се сочели задължения по подадени от Строймакс ЕООД декларации, като това било отразено от доклада на съда, постановен по настоящото дело. Редакцията на нормата на чл. 216, ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2021г., нямала обратно действие, а предвид редакцията ѝ до допълнението ѝ с ДВ, бр. 105 от 2020г. в сила от 01.01.2021г., която изключвала оспорване на сключени след датата на деклариране на публични задължения сделки, главният иск по чл. 216, ал. 1, т.6 и евентуалният такъв по чл. 216, ал.1, т.4 ДОПК били неоснователни.

Съдът правилно тълкувал действието във времето на разпоредбата на чл. 216, ал.1, т.6 от ДОПК. Това правело решението правилно в обжалваната от НАП част.

Поради това се иска оставяне на тази жалба без уважение.

Постъпила е и **ЧАСТНА ЖАЛБА** от М. Т. Х., ЕГН ***** и К. В. Х., ЕГН *****, двамата с постоянен адрес: гр. Благоевград, ул. *** против Определение №94/07.02.2023г. на Районен съд - Дупница по гр. дело №20221510100526 по описа за 2022г., връчено на 28.02.2023г., с което без уважение е била оставена Молба с вх. №8569/25.10.2022г. за отмяна наложените глоби по 100.00 лева.

Твърди се, че атакуваното определение е необосновано и неправилно. За да го постанови съдът приел, че единствената причина за неизготвянето на експертизата в срока за съдебно заседание на 18.10.2022 г. е представянето на доказателства от жалбоподателите като ответници на 14.10.2022 г. Но според представеното по делото заключение основната информация, послужила за отговори на въпросите от вещото лице, се съдържала в документи, изрично посочени на стр.2 от същото, а именно: приложенияте към делото книжа, поисканите от счетоводството на „Строймакс“ ЕООД и от масивите на НАП. Предното категорично опровергавало твърдението, че късното представяне на документи било причина експертизата да не се представи в срока и това се явявало и основателна причина за наложените глоби.

Иска се поради горното отмяната на Определение №94 от 07.02.2023 г., постановено по гр. дело №526/2022г. по описа на РС - Дупница, с което оставя без уважение молба с вх.№8569/25.10.2022г. за отмяна наложените глоби по 100.00 лева, като необосновано и неправилно.

Препис от жалбата не е връчван на другата страна, т.к. в ГПК не се предвижда такава процедура.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция постъпилите жалби и съответни отговори се поддържат.

Съдът, като съобрази доводите във въззивната жалба, както и събраните доказателства по делото поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Първостепенният съд е бил сезиран с искова молба от ТД на НАП - София, гр. София, ул. „Триадица“ № 2, ет. 6 чрез И. Н. - главен публичен изпълнител в дирекция "Събиране", против „Строймакс“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ 11, ет. 8, офис 9, представлявано от Р.Й.П.; К. В. Х., ЕГН *****, адрес: гр. Благоевград, *** и М. Т. Х., ЕГН *****, адрес: гр. Благоевград, ***.

Ищецът е поддържал, че към 10.03.2022 г. са били налице непогасени публични задължения на „СТРОЙМАКС“ ЕООД общо в размер на 658 516, 31 лв., за събиране на които било образувано изпълнително дело № 1150000883/2015 г. по описа на ТД на НАП София. Въпреки наличието им, дружеството се разпоредило със свое имущество, като на 20.03.2017 г. отчуждило в полза на К. В. Х. следния недвижим имот: КИД 02748.111.11, Поземлен имот, пл.№ - 1110111, находящ се в местност - Сапунджиките, по картата на землището на село Бараково, обл. КЮСТЕНДИЛ, общ. КОЧЕРИНОВО, целият с площ 2.902 дка, начин на трайно ползване - ливада, категория при неполивни условия - IV, при съседи по скица имоти с идентификатори: 02748.111.10, 02748.111.12, 02748.111.14, 02748.111.15, 02748.111.16, 02748.111.909, обективиран в Нотариален акт № 160 том 3 рег. 850 дело 340 от 20.03.2017г., издаден от Служба по вписванията - гр. Дупница.

Посочено е още, че неизплатените публични задължения на дружеството към момента на сделката са в особено големи размери и са формирани от подаваните декларации образец 6, СД по ЗДДС и Данъчна декларация по ЗКПО. Доколкото дружеството само декларирало своите задължения с ГДД по чл. 92 от ЗКПО вх. номер и дата: 014351700388921/28.03.2017 г., която е подадена за 2016 г. и подадени по електронен път Декларации по образец 6 за периода от 01.01.2015 до 19.03.2017 г., знаело за техния размер.

Към момента на сделката управител на дружеството-продавач била М. Т. Х., която към този момент била съпруга на К. В. Х., респ. имотът бил придобит в режим на съпружеска имуществена общност.

Поради изложеното е било поддържано, че е налице фактическият състав на чл. 216, ал. 1, т. 6 от ДОПК, съгласно който недействителни по отношение на държавата, съответно на общините, са сключените след датата на деклариране или на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения - сделки извършени във вреда на публичният взискател, по които страна е свързано с длъжника лице, какъвто бил и описаният по-горе случай.

Именно наличието на брак установявало хипотеза на закона, която можело да

обоснове факта на свързани лица - лица между които могат да се уговорят условия, различни от обичайните, на основание § 1, т. 3 от ДР на ДОПК. Като се има предвид, че М. Т. Х. е придобила ½ идеална част от процесния имот, можело да се приеме, че е договаряла сама със себе си.

Поддържано е още, че дружеството - продавач нямало достатъчно други активи и публичните му задължения били необезпечени. Купувачът по сделката бил свързано с продавача лице, което предполагало знанието му за наличните публични задължения на купувача и за увреждащия характер на сделката. Сделката била увреждаща и възмездна, извършена във вреда на НАП, а чрез нея лицето се е освободило от имущество, което могло да послужи за събиране на публичните му задължения.

Посочено е също, че съгласно чл. 264, ал. 1 от ДОПК прехвърлянето или учредяването на вещни права върху недвижими имоти се допуска след представяне на писмена декларация от прехвърлителя, че няма непогасени подлежащи на принудително изпълнение задължения за данъци, мита и задължителни осигурителни вноски. В случая, в нарушение на тази забрана, прехвърлителят попълнил декларация с невярно съдържание.

Самото намерение за увреждане като факт било мисъл и желание да се направи нещо във вреда на кредитора, т.е. съзнание, че със съответния правен акт се уврежда кредитора, в случая като се намалява имуществото на длъжника, служещо принципно за удовлетворяване вземанията на кредиторите. Вътрешно мисловно[1]емоционално състояние, външно обективизирано чрез попълване на декларация с невярно съдържание.

При изложените обстоятелства е било отправено искане за постановяване на решение, с което съдът да обяви за недействителна по отношение на НАП на основание чл. 216, ал. 1, т. 6, евентуално чл. 216, ал. 1, т. 4 от ДОПК, евентуално чл. 135 от ЗЗД сделка от 20.03.2017 г. сключена между „СТРОЙМАКС“ ЕООД, ЕИК *** и К. В. Х., ЕГН *****, с която е прехвърлен следния недвижим имот: КИД 02748.111.11, Поземлен имот, пл.№ -111011, находящ се в местност „Сапунджиките“, по картата на землището на село Бараково, обл. КЮСТЕНДИЛ, общ. КОЧЕРИНОВО, целият с площ 2.902 дка, начин на трайно ползване - ливада, категория при неполивни условия - IV, при съседни по скица: 02748.111.10, 02748.111.12, 02748.111.14, 02748.111.15, 02748.111.16, 02748.111.909, обективиран в Нотариален акт № 160 том 3 рег. 850 дело 340 от 20.03.2017г., издаден от Служба по вписванията - гр. Дупница. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл. 131 ГПК отговор на исковата молба не е депозиран от ответника „СТРОЙМАКС“ ЕООД.

Ответниците М. Т. Х. и К. В. Х. са депозирали отговор на исковата молба по реда и в срока по чл. 131, в който е изразено становище за неоснователност на предявените искове. Изложени са фактически и правни съображения.

С атакуваното решение състав на ДРС е отхвърлил исковете с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 6 и чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК - ЗА ОБЯВЯВАНЕ ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН по отношение на Държавата сключения на 20.03.2017 г. между „СТРОЙМАКС“ ЕООД, ЕИК *** и К. В. Х., ЕГН ***** договор за продажба на недвижим имот: КИД 02748.111.11, Поземлен имот, пл.№ - 111011, находящ се в местност - Сапунджиките, по картата на землището на село Бараково, обл. КЮСТЕНДИЛ, общ. КОЧЕРИНОВО, целият с площ 2.902 дка, начин на трайно ползване - ливада, категория при неполивни условия - IV, при съседни по скица имоти с идентификатори: 02748.111.10, 02748.111.12, 02748.111.14, 02748.111.15, 02748.111.16,

02748.111.909, обективиран в Нотариален акт № 160 том 3 рег. 850 дело 340 от 20.03.2017г., издаден от Служба по вписванията - гр. Дупница, по силата на който договор „СТРОЙМАКС“ ЕООД, ЕИК *** е прехвърлило правото на собственост върху посочения имот в полза на К. В. Х., ЕГН *****, като неоснователни.

Със същия съдебен акт искът с правно основание чл. 216, ал. 3 ДОПК, вр. чл. 135 ЗЗД е възприет за основателен, като ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН по отношение на Държавата е бил обявен сключеният на 20.03.2017 г. между „СТРОЙМАКС“ ЕООД, ЕИК *** и К. В. Х., ЕГН ***** договор за продажба на недвижим имот: КИД 02748.111.11, Поземлен имот, пл.№ - 1110111, находящ се в местност - Сапунджиките, по картата на землището на село Бараково, обл. КЮСТЕНДИЛ, общ. КОЧЕРИНОВО, целият с площ 2.902 дка, начин на трайно ползване - ливада, категория при неполивни условия - IV, при съседни по скица имоти с идентификатори: 02748.111.10, 02748.111.12, 02748.111.14, 02748.111.15, 02748.111.16, 02748.111.909, обективиран в Нотариален акт № 160 том 3 рег. 850 дело 340 от 20.03.2017г., издаден от Служба по вписванията - гр. Дупница, по силата на който договор „СТРОЙМАКС“ ЕООД, ЕИК *** е прехвърлило правото на собственост върху посочения имот в полза на К. В. Х., ЕГН *****.

С оглед изхода на спора е разпределена и отговорността за разноски.

За да постанови атакувания съдебен акт първостепенният съд е приел, че по силата на сделка, материализирана в Нотариален акт за покупка-продажба на недвижим имот № 46, том I, рег. № 0636, дело № 38/2017 г., ответникът К. В. Х. е придобил от „СТРОЙМАКС“ ЕООД процесния недвижим имот.

Установено е било, че към 10.03.2022 г. публичните задължения на ответното дружество „СТРОЙМАКС“ ЕООД, са общо в размер на 658 516, 31 лв., съгл. Справка за общите задължения към 10.03.2022 г.

По делото не е било спорно, че към 17.03.2022 г. ответникът М. Т. Х. е съпруга на ответника К. Х..

С договор за възлагане на управлението на „СТРОЙМАКС“ ЕООД от 10.11.2016 г., към посочената дата, ответникът М. Х. е била управител на дружеството „СТРОЙМАКС“ ЕООД.

Видно от Протокол от Общото събрание на „СТРОЙМАКС“ ООД от 10.11.2016 г. ответникът К. Х. е прехвърлил на ответника М. Х. своите 100 дяла от дяловото си участие в капитала на „СТРОЙМАКС“ ООД и е прекратено членството му, поради прехвърляне на притежаваните от него дялове на М. Х., с оглед на което дружеството е продължило дейността си като ЕООД „СТРОЙМАКС“.

Приети са годишна данъчна декларация по чл. 93 от ЗКПО за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък с вх. № 014351700388921/28.03.2017 г.; справка за задълженията на осигурител по Декларация обр. 6/заявление (актуално състояние) за период на входиране 01.01.2012 г. до 19.03.2017 г.; справка № 444500/10.04.2022 г. чрез отдалечен достъп по данни за физическо/юридическо лице за всички служби по вписвания; декларация по чл. 264 ДОПК ат 20.03.2017 г., Нотариален акт № 103, том II, рег. № 4267, дело 342/2013; Нотариален акт № 7, том III, рег. № 2256, дело № 356/2013 г. за учредяване на договорни ипотечи върху недвижим имот, от които е видно, че поземлен имот, ведно с находящите се в него сгради - Административна страда с клуб ресторант със ЗП от 267 кв.м и РЗП 801 кв.м, както и покрит склад за строителни материали със ЗП от 288 кв.м. към Административна сграда и складова база, находящи се в гр. Божурище е с пазарна

оценка 813 988 лева за административната страда и с пазарна оценка 168 455 лева за склада, е ипотekiрен, вземането е цедирано от банката на ЮЛ, което в качеството си на взискател е образувал изпълнително дело №-20219250400330 по описа на ЧСИ Р-Г.Ч.

Съгласно съобщение №: 4999/02.08.2022 г. от ЧСИ Р.Г.-Ч.: изпълнително дело № 20219250400330, образувано въз основа на Изпълнителен лист издаден на 07.06.2021 г. от ОКРЪЖЕН СЪД - ВАРНА на основание Други актове по ТЪРГ.ДЕЛО № 62 от 2021 г. на ОКРЪЖЕН СЪД - ВАРНА срещу „СТРОИМАКС“ ЕООД, по което взиекател е „БГ ЛЕНД КО“ АД с ЕИК *** и вземането на главния взиекател „БГ Ленд Ко“ АД, придобито по силата на договор за цесия от 20.12.2018 г., ведно с всички такси и разноски по принудителното изпълнение, е в размер на 837 725, 56 лв., което вземане е обезпечено с вписана договорна ипотека, учредена в полза на цесионера на вземането „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД с н.а. 38, том 1, дело № 1235, вх.рег. № 1652 от 16.10.2013 г. и ЧСИ е наложила възбрана. Видно от Протокол за опис от 20.07.2021 г. от старши публичен изпълнител при ТД на НАП София, офис Благоевград, Договор за покупко-продажба на МПС от 08.06.2012 г.; Фактура № 0000001676/03.08.2016 г.; Фактура № 0000001801/07.06.2017 г. и Договор за покупко – продажба на строителна техника между „Инвест 14“ ЕООД и ответника „СТРОЙМАКС“ ЕЕОД от 07.06.2017г. е, че МПС – собствени на „Строймакс“ ЕЕОД не са открити, не са в движение или застрахователната им стойност е незначителна и не могат да послужат за годно обезпечение на публичните задължения на „Строймакс“ ЕООД.

Прието е заключение на назначената съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Георги Вълев, от което се установява, че видът и размерът на публичните задължения на „СТРОЙМАКС“ ЕООД към датата на процесната сделка - 20.03.2017 г., са & главница в размер на 112 664, 11 лева; лихва в размер на 82 970, 50 лева, общо 195 634, 61 лева на основание декларация по ЗДДС; по ЗО – 29 392, 39 лева; по ДОО – 70 090, 75 лева; по ППФ - 758, 75 лева; по УПФ – 9003, 67 лева; ДД по ЗКПО – 14 505, 49; ДД от трудови и и приравнения – 513, 67; Електронен фиш - 100.00 лева, общо 319 999, 33 лева.

Предоставени са данни за извършена (една експертна оценка от 20.03.2017г.) на имущество на ответното дружество от лицензиран оценител, а именно на земеделска земя IV-та категория (ливада) в местност „Сапунджиките“ в землището на с. Бараково, представляваща ПИ с кадастрален номер №11101 с площ 2.902 дка с оценена пазарна стойност на обекта - 12 665.00 лв. (дванадесет хиляди шестстотин шестдесет и пет лева).

Пред въззивната инстанция при настоящото разглеждане на делото не са събирани допълнителни доказателства.

При тези установени обстоятелства се налагат следните правни изводи:

При извършената служебна проверка настоящият въззивен съдебен състав намира, че първоинстанционното решение е **валидно**. Постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от състава, който го е постановил.

Атакуваното съдебно решение е и допустимо.

По иска с правно основание чл. 216, т. 6 от ДОПК:

Съгласно разпоредбата на чл. 216, ал. 1 от ДОПК, в приложимата й редакция преди изменението й с ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 1.01.2021 г., недействителни по

отношение на държавата са изброените в шест хипотези - т. 1 - т. 6 сделки или действия, сключени, респ. извършени след датата на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения.

Основателността на тази исковата претенция е предпоставена от кумулативното наличие на елементите от сложния фактически състав, визиран с разпоредбата, а именно: "публично задължение" за прехвърлителя по сделката /първия ответник/, атакуваната сделка да е сключена след установяване на "публичното задължение" на прехвърлителя по сделката /първия ответник/ или след връчване на "заповедта за възлагане на ревизия", в резултат на която е установено "публичното задължение", на прехвърлителя по сделката /първия ответник/; атакуваната сделка да е валидна /действителна/; атакуваната сделка да уврежда "публичния вискател"; "свързаност" по смисъла на пар 1, т. 3, б. „а“ от ДР на ДОПК.

С оглед събраните по делото доказателства обаче, следва да се приеме, че първата от посочените предпоставки не е налице.

Установяването на публичните вземания по смисъла на чл. 166, ал. 1 от ДОПК се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, като съответно данъчните задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски, съобразно разпоредбата на чл. 108, ал. 1 вр. чл. 118 от ДОПК, следва да бъдат установени с ревизионен акт.

От представените с исковата молба писмени доказателства, а и от релевираните от ищеца твърдения в обстоятелствената ѝ част, е видно, че всички задължения на продавача по сделката, произтичат от данъчни декларации (справки декларации по ЗДДС) или декларации за задължителни осигурителни вноски (декларация обр. 6 за ДДФЛ, здравно осигуряване ДОО и УПФ). Т. е. същите, с оглед разпоредбата на чл. 216, ал. 1 от ДОПК, приложима в редакцията ѝ към датата на сключване на сделката, не са основание за обявяване на относителна недействителност по горепосочения ред.

Горното тълкуване следва от анализа на посочената правна норма. Допълнението ѝ е в сила от 01.01.2021 г. на основание § 72 от ПЗР на ЗИД на ДОПК бр. 105 от 2020 г., като се изразява в добавяне след думите "след датата на" на думите "деклариране или". Законодателят не би пристъпил към това допълнение на текста на чл. 216, ал. 1 от ДОПК и то би било ненужно, ако текстът преди допълнението е включвал и този елемент във фактическия си състав. Разпоредбата на чл. 216 от ДОПК е материално-правна, като с допълнението ѝ се въвежда нов, допълнителен фактически състав за недействителност на сделки или действия. Материално-правните норми действат занапред, нямат обратно действие, освен ако такова не им е придадено с нарочна разпоредба. В ДОПК няма преходна и заключителна разпоредба, според която допълнението на чл. 216, ал. 1 от ДОПК да е приложимо и по отношение на сделки, сключени преди влизането му в сила. Следователно, то не е приложимо за атакуваната в производството по настоящото дело сделка, тъй като тя е сключена на 20.03.2017 г.

Изложеното сочи на извод за неоснователност на предявени иск. До същите изводи е достигнал и първостепенният съд, заради което решението му в тази част ще бъде потвърдено.

Поради неоснователността на предявения главен иск е възникнало и

процесуалното основание за разглеждането на евентуалния такъв с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК.

Досежно иска по чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК:

С разпоредбата на чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК недействителни по отношение на държавата са сделки или действия с намерение да се увредят публичните взискатели, когато са сключени след датата на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения.

Предпоставките за уважаването на тази претенция са кумулативно изброени от законодателя: атакуваните сделки да са сключени след датата на установяване на публични задължения и/или след връчване на заповедта за възлагане на ревизия, установени публични задължения, както и сделките да са извършени с намерение да се увреди публичния взискател.

Липсата на една от така предвидените кумулативни предпоставки предпоставя неоснователност на предявения иск.

В случая, както вече бе посочено, държавата е взискател за установени публични задължения, възникнали въз основа на подадените от първия ответник данъчни декларации, а в действащата към момента на сключването на сделката правна норма, липсва предвидена предпоставка за основателност на предявеният иск сделки, извършени след датата на деклариране на такива задължения. В т.см. Решение от 30.12.2009 г. по т. д. № 430/2009 г. на ВКС, ТК, I т. о., Решение № 436/22.12.2011 г. по гр. д. № 308/2011 г. на ВКС, III т. о. и Определение № 606/05.07.2012 г. по ч. т. д. № 441/2012 г. на ВКС, II т. о.

Поради това и този евентуален иск следва да се остави без уважение, както е приел и ДРС, респ. решението му и в тази част ще бъде потвърдено.

Горният извод предполага произнасянето и по третия евентуален иск, каквито действия е предприел и ДРС.

Досежно иска по чл. 216, ал. 3 от ДОПК, във връзка с чл. 135 от ЗЗД:

Разпоредбата на чл. 216, ал. 3 от ДОПК предвижда, че извън случаите по ал. 1 правата на кредитора могат да бъдат упражнени от съответния публичен взискател или от публичния изпълнител и в които случаи знанието на лицето, с което длъжникът е договарял за увреждането се предполага до доказване на противното, ако третото лице и длъжникът са свързани лица.

За основателността на тази претенция е необходимо наличието на следните кумулативни елементи: публично вземане на държавата; действие на длъжника, което уврежда кредитора – тези два елемента са обективни, и знание у длъжника за увреждането – субективен елемент, който изисква най-малко към момента на извършване на действието длъжникът да е знаел, че е длъжник, да е знаел, че има кредитор и че действието го уврежда. По отношение на знанието на длъжника за увреждане - субективният елемент от фактическия състав на иска по 216, ал. 3, вр. чл. чл. 135 ЗЗД - в полза на държавата – кредитор е установена презумпция в чл. 216, ал. 3, изр. второ ДОПК, според която, когато длъжникът договаря с лицата, изброени в § 1, т. 3 от ДР на ДОПК (чийто кръг е значително по – широк от кръга на лицата, изброени в чл. 135, ал. 2 ЗЗД), знанието за увреждане, както на длъжника, така и на лицето, с което е се предполага до доказване на противното, като в тежест на ответниците е да опровергават тази презумпция.

При тези пояснения от анализа на събраните доказателствата – подадените от задълженото лице – в случая дружеството, представлявано от ответницата Х., като негов управител и едноличен собственик на капитала към датата на процесната сделка – данъчни декларации за периода 2015 г. – 2017 г., в които са посочени съответните размери на начисления и дължимия данък за внасяне за съответния период по ЗДДС, по чл. 92 от ЗКПО; справка за дължимите от задълженото лице за процесния период задължителни осигуровки, посочени в Декларация обр. 6; данните за образувано образуваното изпълнително производство по изпълнително дело № 883/2015 г. по описа на ТД на НАП-София, офис Благоевград, неоспорени от ответниците – се налага извод, че към датата на разпоредителната сделка – 20.03.2017 г., държавата в лицето на НАП има публични вземания (по см. на чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК), дължими от ответното дружество в размер на 319999,33 лева, според приетото по делото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което се възприема с доверие.

И доколкото разпоредбите на чл. 216, ал. 1 и чл. 216, ал. 3 от ДОПК вр. чл. 135 от ЗЗД, са в съотношение на специална (чл. 216, ал. 1 ДОПК) към обща (чл. 216, ал. 3 от ДОПК), следва да се отбележи разликата между тях. В първата хипотеза пораждането на потестативното право на Държавата да обяви за недействителни по отношение на себе си действията, с които длъжникът я уврежда е обусловено от наличието на акт, установяващ вземането. В разпоредбата на чл. 135 от ЗЗД обаче се говори за възникване на вземането, т. е. в случая водещото е пораждането на вземането в патримониума на ищеца.

Тук, държавата като кредитор по публични вземания, е избрала защитата по ал. 3 от чл. 216 от ГПК вр. чл. 135 от ЗЗД. Основателността на иска по чл. 135 от ЗЗД е обусловена от наличието на предвидените в тази разпоредба на ЗЗД предпоставки. Съгласно теорията и съдебната практика, искът по чл. 135 ЗЗД има за предмет потестативното право на кредитора да обяви за недействителни по отношение на себе си действията, с които длъжникът го уврежда. Това право възниква за кредитора по силата на закона при установен фактически състав - наличието на действително вземане, което не е прекратено или погасено по давност, без да е необходимо вземането да е ликвидно и изискуемо - спр. Решение № 4 от 26.01.2011 г. по гр. д. № 551/2010 г. III г. о. ; титулярът на парично или непарично вземане по отношение на длъжника има качеството на кредитор и може да си служи с Павлов иск; възникването на правото не се обуславя от установяване на вземането с влязло в сила съдебно решение; правоотношенията, от които произтича вземането на кредитора не са предмет на делото по Павлов иск; съдът по Павлов иск не може да проверява съществува ли вземането, което легитимира ищеца като кредитор; в производството по Павлов иск съдът изхожда от положението, че вземането съществува, ако то произтича от твърдените факти освен, ако вземането е отречено със сила на присъдено нещо; в производството по Павлов иск длъжникът не може да се брани с възражения, които се основават на отношенията, които легитимират ищеца като кредитор; съдът не може да спре производството по чл. 135 ГПК, за да изчака решението по предявения иск за вземането, нито може да задължи ищеца да предяви вземането си с иск. С оглед изложеното, страната, която е поискала отмяната по чл. 135 ГПК установява качеството си на кредитор като материална предпоставка, без да провежда пълно и главно доказване на правата си, от които черпи правния си интерес. Увреденият има интерес от Павлов иск, когато в резултат на предявяването му ще бъде променено действителното правно положение - с прогласяване на недействителност на

увреждащата сделка ще се промени правната сфера на ответника по иска. За разлика от специалния отменителен иск по чл. 216, ал. 1 ДОПК в неговите шест хипотези, по иска с правно осн. чл. 216, ал. 3 ДОПК, вр. чл. 135 от ЗЗД, който е предоставен на всеки кредитор бил той публичен взыскател или по гражданско или търговско правоотношение, правото на кредитора да иска обявяване за недействителни спрямо него на увреждащите го актове на длъжника е предпоставено от наличие на вземане, което може да не е изискуемо или ликвидно; не е необходимо и предварително да бъде установено с влязло в сила решение. Правоотношението, легитимиращо ищеца като кредитор, става предмет на делото единствено когато отменителният иск е обективно съединен с иск за вземането или вземането е отречено със сила на пресъдено нещо или при наличието на висящ паралелен процес, който има за предмет признаване или отричане на вземането на кредитора, каквато хипотеза в случая не е налице /ТР № 2 от 9.07.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГТК/, какъвто настоящият случай не е.

Освен това, качеството на длъжник на ответното дружество за горните вземания на държавата към посочената дата, не се оспорва и от ответника Х., негов управител към момента на сключването на процесната сделка. С оглед на това публичните задължения на дружеството са възникнали преди датата на оспорената разпоредителна сделка, респ. налице е първият елемент от фактическия състав на иска по чл. 135 ЗЗД.

Договорът от 20.03.2017 г. уврежда кредитора. Увреждането е обективна предпоставка – кредиторът е винаги увреден когато длъжникът намалява своето имущество, респ. когато е създал или увеличил своята неплатежоспособност, а също и когато с действията си не намалява общото си имущество, служещо за обезпечение на кредиторите му, а затруднява удовлетворяването им. Увреждане е налице, когато длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е начин затруднява удовлетворението на кредитора - така Решение № 45/01.06.2011 г. по гр. д. № 450/10 г. на ВКС, III гр. о. Доводите, че дружеството-длъжник разполага с достатъчно други активи, чрез осребряването на които държавата би могла да се удовлетвори са неоснователни, т.к. сочените за собствени на длъжника други имоти са били ипотекирани в полза на други кредитори. Дори и това да не е така обаче, без значение за наличието на увреждане е дали при разпореждането в патримониума на длъжника постъпва друго имуществено благо, тъй като цялото имущество на длъжника служи за удовлетворение на кредиторите и всеки от тях решава от цената на кой имуществен обект да де удовлетвори. За кредитора има значение, колко бързо, лесно, сигурно и с по-малко разходи се осребряват различните имуществени обекти в патримониума на длъжника (спр. Решение № 201 от 31.10.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1036/2018 г., IV г. о., ГК, Решение № 225 от 22.10.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2751/2018 г., IV г. о., ГК). Сделката от 20.03.2017 г., се явява увреждаща по отношение на държавата, защото по този начин длъжникът намалява секвестрируемото си имущество. Или, извършена между ответниците сделка е увреждаща за кредитора.

Налице е и третата предпоставка за уважаване на иска по чл. 216, ал. 3 ДОПК, вр. 135 ЗЗД, а именно: знание у длъжника и третото лице, с което той е договарял, за увреждането. Въведена в този смисъл е оборимата презумпция за предположение на знанието, но не с оглед роднински връзки между третото лице и длъжника, визирани в разпоредби на чл. 135, ал. 2 ЗЗД, а с оглед качеството му на свързано лице по смисъла на § 1, т. 3 ДР на ДОПК. Не се спори между страните и се установява от доказателствата по делото, че към датата на процесната сделка едноличен собственик на капитала, представляващ и управител на ответното дружество-продавач, и купувачът по същата сделка са били съпрузи. При тези обстоятелства съдът приема за

установено, че продавачът и купувачът са свързани лица. С оглед и на това приложима е презумпцията по чл. 135, ал. 2 ЗЗД и чл. 216, ал. 3, вр. с § 1, т. 3, б. "а" и б. "д" от ДР на ДОПК за знание за увреждане от всеки от тях. Не подлежи на доказване намерението за увреждане и у купувача по сделката. И доколкото установената в 216, ал. 3, изр. второ ДОПК презумпция не е оборена от ответниците съдът намира, че искът е основателен и подлежи на уважаване.

В обобщение обжалваното решение е правилно и в тази му част следва да бъде потвърдено.

Досежно соченото процесуално нарушение:

С исковата молба са наведени фактически обстоятелства, че към 10.03.2022 г. ответното дружество „Строймакс“ ЕООД има непогасени публични задължения в размер на 658516,31 лв., възникнали по силата на декларираните от самото дружество декларации обр. 6, СД по ЗДДС и по ЗКПО. Поради това било образувано изпълнително дело пред публичен изпълнител при ТД на НАП № 1150000883/2015 г.

Въпреки наличните задължения дружеството, действащо чрез едноличния си собственик - ответницата М. Х., отчуждило в полза на ответника К. Х. собствен поземлен имот № 111011 за сумата от 13060 лв.

Към момента на сделката М. Х. и К. Х. били съпрузи.

При тези обстоятелства се сочи, че сделката е увреждаща кредитора – НАП. Отправено е искане поради това, тя да бъде обявена за относително недействителна спрямо НАП на основание чл. 216, ал. 1, т. 6 от ДОПК евентуално на основание чл. 216, ал. 1, т. 4 от ДОПК, евентуално чл. 135 от ЗЗД. С допълнителна молба с вх. № 6444/09.08.2022 г., наречена „искова“ ищецът е посочил, че изменя основанията на евентуалния иск по чл. 135 от ЗЗД на такова по чл. 216, ал. 3 ДОПК вр. чл. 135 от ЗЗД, без реално да въвежда нови факти, макар и да излага становище по поддържани с отговора на исковата молба въпроси. В съдебно заседание на 20.09.2022 г. публичният изпълнител, представляващ ТД на НАП е посочил, че Поддържа искането за изменение на евентуалния иск - основанията на същия, в каквато насока е искал съдът да измени проекта за доклад, като го допълни в следния смисъл – предявените искове от ищеца са главен по чл. 216, ал. 1, т. 6 и евентуални по чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК и втори евентуален по 216, ал. 3 ДОПК, като в допълнителната молба е отразено, че искът по чл. 216, ал. 3 ДОПК е във вр. с чл. 135 ЗЗД.

При тази конкретизация с протоколно определение в същото съдебно заседание съдът е коригирал доклада си, приемайки, че е сезиран с искове с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 6 ДОПК, съединен евентуално с искове по чл. 216, ал. 1, т. 4 и чл. 216, ал. 3 ДОПК, във вр. с чл. 135 ЗЗД. Възражения по доклада не са постъпили.

В този аспект действително липсва прецизност в действията както на ищеца, който неясно защо се позовава на нормата на чл. 372 от ГПК, пристъпвайки към изменението на претенцията си, така и на първостепенния съд, но т.к. процесуалното действие е извършено преди първото по делото съдебно заседание и касае само, както се посочи вече, прецизиране на правното основание на тази претенция, макар ищецът да няма подобно задължение, като не се сочат нови факти и обстоятелства, следва да се приеме, че всъщност е налице хипотеза на първоначално обективно евентуално съединяване на искове, като ищецът е обосновал по същество един и същ петитум с различни основания – претендира недействителност на процесната сделка, както следва:

- като извършена във вреда на публичните вискатели, по която страна е

свързано с длъжника лице – хипотезата на чл. 216, т. 6 от ДОПК,

- евентуално недействителността ѝ, като сключена с намерение да се увредят публичните взискатели – хипотезата на чл. 216, ал. 1, т. 4 от ДОПК;

- както и евентуален иск за прогласяване недействителността на сделката извън случаите по ал. 1 правата на кредитора по чл. 134 и 135 от Закона за задълженията и договорите, като в тези случаи знанието на лицето, с което длъжникът е договарял, за увреждането по чл. 135, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите се предполага до доказване на противното, ако третото лице и длъжникът са свързани лица.

При тези обстоятелства не се съзира процесуално нарушение, водещо до порок на акта, налагащ отмяната му и/или обезсилването му само на това основание, както се твърди във въззивната жалба на въззивниците Х.и.

Иначе, споделимо е разбирането, че специалният закон изключва приложението на общия, освен ако не е налице препращане в т.см., но именно нормата на ал. 3 от чл. 216 от ДОПК, препраща към общите норми на чл. 134 и чл. 135 от ЗЗД, само за случаите извън алинея първа. Съпоставката между разпоредбите на чл.216, ал.1 и чл.216, ал.3 от ДОПК вр. чл.135 от ЗЗД, за които настоящият състав също намира, че са в съотношение на специална (чл.216, ал.1 ДОПК) към обща (чл.216, ал.3 от ДОПК), сочи, че е допустимо както предявяването на отменителен иск по ЗЗД – чл. 216, ал. 3 вр. чл. 135 от ЗЗД, така и на специалния отменителен иск по чл. 216, ал. 1 от ДОПК в неговите шест хипотези. Разглеждането им в едно производство по поредността на предявяването им в условията на евентуалност, е предпоставено от искането, а евентуалното им съединяване е възможен избор на кредитора в случая, който не е ограничен от закона. В този смисъл принципно е разбирането, че предявяването на искове за прогласяване на недействителност по отношение на ищеца на една правна сделка на различни правни основания при условията на кумулативност е допустимо, ако ищецът обоснове правен интерес за предявяване на иска с оглед на различни правни последици, които законът свързва с обявяване на недействителността за страните по сделката. Ако такъв интерес не е обоснован, исковите следва да се разгледат от съда при условията на евентуалност в поредност, произтичаща от естеството на поддържания от ищеца порок на сделката. Съдът не се произнася по евентуалния иск, ако не се е сбъднало условието, от което зависи разглеждането му – неуважаването на главния иск. И доколкото в случая не е обосновано кумулативното предявяване на исковите, налице е хипотезата на предявяването им в условията на евентуалност, като не са налице допуснати процесуални нарушения, вкл. и досежно разпределената доказателствена тежест. Предявени са допустими искове, които правилно са разгледани по същество.

Или, не се установиха нарушения процесуалния закон от визираните в жалбата на ответниците Х.и.

По постъпилата **ЧАСТНА ЖАЛБА** от М. Т. Х. и К. В. Х. против Определение №94/07.02.2023г. на Районен съд - Дупница по гр. дело №20221510100526 по описа за 2022г., връчено на 28.02.2023г., с което без уважение е била оставена Молба с вх. №8569/25.10.2022г. за отмяна наложените по реда на чл. 92а, вр. чл. 92 от ГПК глоби по 100.00 лева.

С уредбата на чл. 92а ГПК страна, която неоснователно причини отлагане на делото, понася независимо от изхода му разносните за новото заседание и заплаща глоба в размерите по чл. 91. Санкцията е предвидена за конкретно бездействие на страната относно събиране на допуснато доказателство, причинило отлагане на делото

и с това, извършване на допълнителни разноси за новото заседание, което законодателят е преценил като основание тези разноси да се възложат на виновната за отлагането страна, независимо от изхода на делото, т. е в отклонение на общите принципи по чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

В случая глоби по посочения ред са наложени на всички ответни страни с протоколно определение от съдебно заседание на 18.10.2022 г. До това се е стигнало с оглед данните на вещото лице Г. Вълев, че не може да изготви заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, т.к. не му е оказано съдействие както то дружеството, така и ответниците Х.и. Видно от посоченото от него обаче, в молба с вх. № 8236/14.10.2022 г., причина за невъзможността да изготви експертизата, не са действия на Х.и. Липсва отбелязване за проведен разговор с тях преди 14.10.2022 г., а комуникацията с адвоката им на 15.09.2022 г. е без посочено съдържание, респ. неясно е какво е било поискано чрез него от посочените страни. Нещо повече, вещото лице е било уведомено, че дружеството е било продадено още през 2017 г-, поради което и документите, касаещи същото не са били на разположение на Х.и. Освен това, заключението е основано на информация в приложенияте към делото книжа, поисканите от счетоводството на „Строймакс“ ЕООД и от масивите на НАП, респ. не може да се приеме, че по вина на настоящите жалбоподатели се е стигнало до неоснователно отлагане на делото и те следва да понесат независимо от изхода му разностите за новото заседание и да заплатят глоба в размерите по чл. 91. Поради това Определение №94 от 07.02.2023 г., постановено по гр. дело №526/2022г. по описа на РС - Дупница, с което оставя без уважение молба с вх. №8569/25.10.2022г. за отмяна наложените глоби по 100.00 лева, ще бъде отменено, като ще бъде отменена и наложената глоба.

По разностите: С оглед установената от въззивния съд неоснователност на въззивните жалби, депозираните както от ищеца, така и от ответните в първоинстанционното производство страни, разноси за въззивното производство не се следват.

По правилата на чл. 78, ал. 6 ГПК ответниците следва да заплатят дължимите държавни такси за разглеждането на делото пред настоящата инстанция в размер общо на 25,00 лв. (4% върху една четвърт от данъчната оценка на процесния имот, съгласно чл. 71, ал. 2 от ГПК (Изм. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.).

По обжалваемостта: Настоящото съдебно решение подлежи на касационен контрол, съобразно императивната разпоредба на чл. 280 от ГПК в едномесечен срок от връчването му пред Върховния касационен съд при спазване на изискванията на чл. 280 и 284 от ГПК.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 122 от 06.03.2023г. на РС-Дупница, постановено по гр.д. 20221510100526/2022 г.

ОСЪЖДА „Строймакс“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ 11, ет. 8, офис 9, представлявано от Т.В.Т.; К. В. Х., ЕГН *****, адрес: гр. Благоевград, *** и М. Т. Х., ЕГН *****, адрес: гр. Благоевград, ***, да заплатят в полза Държавата, по Бюджета на съдебната

власт, чрез сметката на Окръжен съд – Кюстендил, сумата в размер от 25,00 лв., на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, представляваща следваща се държавна такса за въззивното обжалване, от заплащането на която ищецът е освободен към момента на предявяването му.

ОТМЕНЯ Определение №94 от 07.02.2023 г., постановено по гр. дело №526/2022г. по описа на РС - Дупница, с което оставя без уважение молба с вх. №8569/25.10.2022г. за отмяна наложените глоби по 100.00 лева, като

ОТМЕНЯ наложената на М. Т. Х., ЕГН ***** и К. В. Х., ЕГН *****, двамата с адрес: гр. Благоевград, ул. ***, в съдебно заседание, проведено на 18.10.2022 г. по гр. д. № 20221510100526/2022 г. на ДРС глоба в размер на по 100 лв. за всеки от тях.

Решението може да се обжалва пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните чрез пълномощниците им при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____